

шале да оставатъ новата вѣра. Освѣнъ това, распространението християнството между българете историците приписватъ на единъ плѣненъ грѣцки епископъ (Cedrenus. Ed. Bon. II. 185. Мемог. Рор. II. 563). Но както са види изъ сичко, християнството е съществувало вече между тѣхъ. Българете сѣ заняле страната, която е била населена повечето съ тѣхни славянски сѣплеменници, които още отъ старо време сѣ живѣле на Балканския полуостровъ, влязале сѣ въ сѣставътъ на византийската империя и, разбира са, ако не сичките, то една частъ отъ тѣхъ сѣ биле вече христие, когато сѣ са утвърдили тука българете. Отъ тие именно туземни славяне християнството твърде рано е могло да проникне между българете. Има причини да са мисли, че у послѣдните е съществувала силна християнска партия, съ която язичеството са борило дълго време. Изъ сичко са види, че не безъ свръзка съ тая борба сѣ происходили и оние вътрѣшни смутове, съ които е ознамѣнуванна историята на България въ VIII вѣкъ, т. е. съ свалянието и съ убиванието нѣкои и други отъ нейните князове, и, може би, по преимущество оние, които особено сѣ са сдружѣвале съ Византия и които сѣ показвале наклонностъ камъ християнската религия. Така баремъ ние имаме примѣръ изъ втората половина на VIII вѣкъ за князьтъ Телерика, който е билъ принуденъ да са избави съ бѣгство изъ България; той отишѣлъ при дворътъ на императора Лѣва IV, билъ покрѣстенъ отъ него, оженилъ са за неговата родственница и получилъ чинъ патриции (Theophan. 698),